

Hồi 17

Thám Hiểm Hồ Huyết

Lộ Văn Lan cũng giật mình kinh hãi:
- Cái gì vậy?

Đình Tiểu Nam chưa kịp trả lời đã thấy một con chim ưng khổng lồ đáp xuống trước mặt, trên lưng chính là Hồng Thái Phu Nhân.

Đình Tiểu Nam vội tiến lên một bước vờ mừng rỡ nói:

- Lão phu nhân sao lại đến đây?

Hồng Thái Phu Nhân cười gượng:

- Sao ngươi lại đến đây? Ngươi truyền tin bảo mượn lấy chim ưng là để đến đây ư? Còn cô này là ai?

Hồng Thái Phu Nhân hỏi dồn dập khiến Đình Tiểu Nam cơ hồ không trả lời được. Song chàng vẫn không mất bình tĩnh, thoáng ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Văn bối hỏi mượn chim ưng chính là để truy đuổi người trong Tịnh Dương Động...

Hồng Thái Phu Nhân tiếp lời:

- Ngươi có giao đấu với y chăng?

Đình Tiểu Nam đáp ứng:

- Thưa... không... lúc ấy văn bối cũng chẳng biết y đã đi đâu, nên đuổi theo đến tận nơi này...

Đoạn đưa mắt nhìn lộ Văn Lan nói tiếp:

- Còn vị cô nương này chỉ mới quen nhau tại đây thôi.

Hồng Thái Phu Nhân ném cho Lộ Văn Lan một cái nhìn hững hờ đoạn nói:

- Hiện giờ y đâu rồi?

Đình Tiểu Nam giật mình, đành đưa tay chỉ bừa:

- Y đã lên đỉnh núi kia!

Hồng Thái Phu Nhân biến sắc mặt, bỗng nghe tiếng cười vang.

Đinh Tiểu Nam kinh hãi thầm nghĩ:

- Nguy rồi, bà ta đã nhận ra sơ hở rồi!

Ngờ đâu Hồng Thái Phu Nhân chợt nín cười, nghiêng răng nói:

- Hàn Nguyệt Cung... Hay cho lão tặc vô sỉ kia...

Bỗng lăm băm như nói một mình:

- Ta biết là y sẽ đến đó, quả nhiên đúng là như vậy... Hàn Nguyệt Cung... Hàn Nguyệt Cung...

Đinh Tiểu Nam hết sức lấy làm lạ, chàng đã chỉ bừa mà không ngờ Hồng Thái Phu Nhân lại tưởng lầm là đến Hàn Nguyệt Cung, nhưng qua thần thái của bà ta, rõ ràng là Hồng Thái Cung và Hàn Nguyệt Cung có quan hệ bí ẩn chi đó với Vô Ảnh Lão Nhân trong Tịch Dương Động.

Đang ngẫm nghĩ, chỉ nghe Hồng Thái Phu Nhân nói:

- Hài tử, ta đến đây chẳng phải vì ngươi, mà là vì việc cần khác, ta cũng không thể nói chuyện nhiều với ngươi, việc ngươi hạ sát người kia vẫn phải do ngươi ra sức...

Đinh Tiểu Nam vội nói:

- Văn bối sẽ tức khắc đuổi theo lên trên ấy ngay.

Hồng Thái Phu Nhân vội xua tay:

- Đừng, hãy nhớ lấy, dứt khoát không được lên trên đỉnh núi ấy, bởi vì với võ công của ngươi hiện giờ mà lên trên đó thì quả là một hành động thiếu thông minh.

Đinh Tiểu Nam vội vâng:

- Với Kim Sa Tuyệt Mệnh chương của văn bối mà cũng không được sao?

Hồng Thái Phu Nhân cười chua chát:

- Kim Sa Tuyệt Mệnh chương vô cùng bá đạo, song đối với những kẻ võ công đang phong tạo cực, có lẽ chưa thi thố đã gặp nguy rồi...

Đinh Tiểu Nam chau mày:

- Vậy thì văn bối phải làm sao?

- Y tuy đã lên trên Hàn Nguyệt Cung, song không ở lại lâu đâu, người cứ ở rước chân núi mà chờ, nhất định sẽ gặp y thôi.

Đinh Tiểu Nam vội nói:

- Vậy thì văn bối ở đây chờ!

Hồng Thái Phu Nhân gật đầu:

- Lão thân phải đi đây...

Ngưng giây lát lại nói tiếp:

- Hãy nhớ, lão thân có thể sẽ rời khỏi đây ngay, khi nào người trừ khử xong người kia thì hãy tức khắc trở về Lữ Lương, nếu lại gặp khó khăn thì vẫn có thể sử dụng hoàng anh để đưa tin.

- Văn bối đã nhớ rồi!

Hồng Thái Phu Nhân không nói thêm nữa, trèo lên lưng chim ưng bay vọt lên không, hướng đi chính là đến Kim Xà Cung.

Đinh Tiểu Nam chợt nhớ khi khi chàng vào trong Hồng Thái Cung lần đầu đã thấy con Kim Xà nọ, xem chừng giữa Kim Xà Cung với Hồng Thái và Hàn Nguyệt hai cung hẳn là có mối quan hệ bí ẩn chi đó.

Đang ngẫm nghĩ bỗng nghe Lộ Văn Lan nói:

- Bà ta chính là Hồng Thái Phu Nhân đó ư?

- Không sai, chính bà ta!

Lộ Văn Lan lè lưỡi:

- Nếu bà ta không cưới chim ưng, tưởng đâu là một bà lão già bệnh hoạn sắp chết đấy chứ!

Đinh Tiểu Nam nhớ đến Vô Ảnh Lão Nhân vội truyền âm nói:

- Vô Ảnh lão tiền bối đã trông thấy bà ta rồi chứ?

Không có tiếng trả lời. Đinh Tiểu Nam kinh ngạc, lại nói:

- Vô Ảnh lão tiền bối!

Vẫn im lặng, Đinh Tiểu Nam bất giác buông tiếng thở dài thậm thụt, hẳn ông ấy đã bỏ đi rồi.

Lộ Văn Lan ngạc nhiên hỏi:

- Nam đệ làm sao vậy?

Đinh Tiểu Nam giật mình, vội nói:

- Chẳng sao cả...

Đoạn chau mày nói tiếp:

- Lan tỷ... Tiểu đệ...

Lộ Văn Lan thở dài:

- Tôi biết, Nam đệ định lên Hàn Nguyệt Cung cứu ả nha đầu kia!

Đinh Tiểu Nam cắn răng:

- Tiểu đệ nhất định phải làm như vậy, bằng không lương tâm ray rứt lắm!

Lộ Văn Lan lại thở dài:

- Mỗi người có chí hướng khác nhau, chẳng thể cưỡng ép được. Tôi muốn hỏi Nam đệ một câu, giữa việc cứu ả nha đầu kia với việc báo thù nhà, việc nào quan trọng hơn?

Đinh Tiểu Nam chau mày:

- Lan tỷ đâu thể so sánh như vậy được, hai việc đó đâu có xung đột nhau.

Lộ Văn Lan lắc đầu:

- Nam đệ nói thử nghe xem.

Đinh Tiểu Nam nói nghiêm túc:

- Hàn Nguyệt Cung ở ngay trước mặt, việc giải cứu Liễu Tâm Mỹ bất quá chỉ mất một hai giờ, với việc báo thù nhà thì có liên quan gì?

Lộ Văn Lan hậm hực:

- Nếu như Nam đệ chết trong Hàn Nguyệt Cung thì còn nói gì đến việc báo thù nhà nữa.

Đinh Tiểu Nam chau mày:

- Có lẽ sự thật cũng chẳng nghiêm trọng đến mức như Lan tỷ đã nói, chả lẽ vào trong Hàn Nguyệt Cung là nhất định phải chết hay sao?

- Nhưng khả năng sống chỉ có một phần mười mà thôi.

Đinh Tiểu Nam khẳng khái:

- Dầu chỉ có một phần mười sống còn thì tiểu đệ cũng phải lên trên ấy một chuyến.

Lộ Văn Lan tái mặt:

- Nam đệ nhất quyết đi thật ư?

Đinh Tiểu Nam nghiêm giọng:

- Tiểu đệ quyết không đổi ý và cũng chẳng hối hận.

Lộ Văn Lan bậm môi:

- Nếu ngươi nhất quyết lên Hàn Nguyệt Cung thì quan hệ giữa chúng ta chấm dứt từ đây.

Đinh Tiểu Nam ngẩn người lặng thinh hồi lâu. Sau cùng, Lộ Văn Lan lại buồn bã nói:

- Giờ Nam đệ còn định lên Hàn Nguyệt Cung nữa thôi?

Đinh Tiểu Nam kiên quyết:

- Tất nhiên là phải đi!

Lộ Văn Lan run người, cắn răng nói:

- Không tiếc cắt đứt quan hệ với tôi ư?

Đinh Tiểu Nam thở dài:

- Nếu Lan tỷ đã nhất quyết như vậy thì cũng đành chịu thôi.

Lộ Văn Lan hậm hực:

- Được rồi, thì ra ngươi là hạng người như vậy, tùy ngươi đâm vào Hàn Nguyệt Cung chết đi, vậy mà dám bảo chung lưng đấu cật để báo thù, tạm biệt!

Đoạn phi thân vọt đi. Đinh Tiểu Nam toan đuổi theo, song thoáng lưỡng lự rồi lại chững bước, ngay khi ấy thì Lộ Văn Lan đã mất dạng.

Đinh Tiểu Nam buông tiếng thở dài ảo não, đoạn lập tức phi thân lên trên Hàn Nguyệt Cung.

Sau thời gian một bữa cơm, chàng đã trông thấy Hàn Nguyệt Cung như một thành lũy sừng sững trên đỉnh núi.

Song chàng bỗng dâm ra lưỡng lự, bởi lúc này trời đã sáng tỏ. Hàn Nguyệt Cung là nơi chẳng thể xem thường, nếu tiến vào một cách lộ liễu thế này thì mạo hiểm quá.

Đồng thời chàng lại nghe trong Hàn Nguyệt Cung có tiếng hổ gầm, dường như Hàn Nguyệt phu nhân đã về đến nơi rồi.

Đinh Tiểu Nam lòng đau nhói, bởi chàng nghĩ đến Liễu Tâm Mỹ, hẳn lúc này nàng đang bị hành hạ trong Hàn Nguyệt Cung, người mẹ táng tận lương tâm kia định sẽ làm gì nàng?

Sau một hồi đắn đo, chàng dừng lại tìm lấy một nơi kín đáo tránh được gió nghỉ ngơi và chờ cho đến trời tối.

- o O o -